

Комунальний заклад Львівської обласної ради
«Львівська обласна
універсальна наукова бібліотека»

**#ЧИТАЙ UA.
НОВЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ПОКОЛІННЯ**

**«НЕМАЄ ТАКИХ РЕЧЕЙ,
ЯКІ НЕМОЖЛИВО ЗМІНИТИ».
*Софія АНДРУХОВИЧ***

Рекомендаційний список літератури

Львів – 2023

УДК 025.5:821.161.2.09(072)

Н 50

«Немає таких речей, які неможливо змінити». Софія Андрухович
[Текст] : рекомендаційний список літератури / упоряд.: О. Вахула, Л. Цюцюра;
ред. Д. Дигас; наук. ред. І. Лешнівська. – Львів, 2023. – 20 с. – (#Читай UA.
Нове літературне покоління).

Упорядники: О. Вахула, Л. Цюцюра

Редактор Д. Дигас

Науковий редактор І. Лешнівська

©ВЧЗ, 2023
©ЛОУНБ, 2023

ВІД УПОРЯДНИКІВ

З метою популяризації видатних постатей нової української літератури, ознайомлення користувачів з їхньою творчістю у 2021 році було започатковано серію «#Читай UA. Нове літературне покоління». Її відкрив Любко Дереш – одна з найяскравіших постатей новітнього покоління українського письменства, продовжив Сергій Жадан, якого назвати багатограним – це нічого не сказати, митець справді всюдисущий: музика, кіно, вірші, проза, театр, волонтерство.

Подейкують, що природа відпочиває на дітях талановитих людей. Та творчість Софії Андрухович, про яку мова йтиме далі, цілком спростовує це твердження. Ба більше, саме близькість до літератури від самої колиски виплекала ту Софію, яку ми знаємо сьогодні: письменницю, перекладачку, редакторку.

Якщо ти, читачу, хочеш перейнятися енергією нового покоління, то неодмінно прийди до Бібліотеки і візьми для ознайомлення книги цієї непересічної мисткині.

«ПОМІЧАТИ ТЕ, ЩО ДО ТЕБЕ НАЙБЛИЖЧЕ, ТАК САМО СКЛАДНО, ЯК СКЛАДНО СВІДОМОСТІ УСВІДОМИТИ СЕБЕ САМУ»

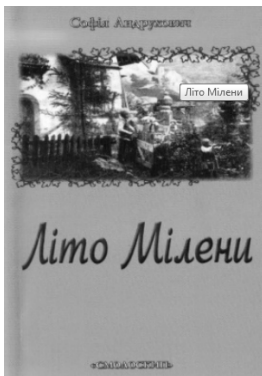
Софія Андрухович – українська письменниця, перекладачка та публіцистка. Народилася 17 листопада 1982 року в Івано-Франківську. Батько – відомий письменник Юрій Андрухович. Мати, Ніна Миколаївна, – філологиня. Софія з дитинства жила у світі книг, бо мати працювала у дитячій бібліотеці. *«Відколи я себе пам'ятаю, мої дні проходили там. Не тільки за читанням книжок. Це був мій спосіб життя. Поки мама працювала, я блукала собі у*

книгосховищі. Інші бібліотекарки складали зі стільців велике ложе, де я могла спати. Читання стало для мене однією з найгостріших та найбільших насолод». Зі слів мами Софії, вони були не ідеальними батьками, але завжди намагалися не порушувати особистої території дочки та давали їй можливість вільного вибору: *«Якщо бачиш або відчуваєш у маляті якийсь особливий «дар», то тут, як на мене, головне – його не «налякати» (якщо хочете – не наврочити)».* Творча атмосфера, у якій зростала С. Андрухович, сприяла її ранньому рішення займатися літературою: *«...ідеється про саме читання як про явище, про феномен слова, творення тексту. Мій життєвий вибір почався з гри у батькову професію. Було страшенно цікаво сидіти над зошитами й аркушами паперу, вигадуючи світи, героїв та події».*

Початкову освіту Софія Андрухович отримала у природничому ліцеї Івано-Франківська, який закінчила у 2000 році. Потім вирушила з батьком до США, де, з її слів, вперше відчула дух свободи: коли ніхто тебе не примушує до виконання тих чи інших суспільних обов'язків та дотримання дисципліни. *«Там я, грубо кажучи, нічого не робила: ходила вільним слухачем на лекції, вчила мову, читала,*

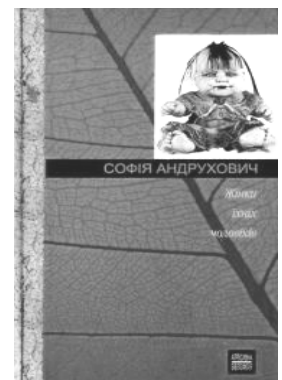
зустрічалась зі знайомими». Повернувшись в Україну, Софія вирішила вступити до Української академії друкарства, бо, на її думку, навчання там не повинно було бути надто обтяжливим, тому мало залишатися достатньо вільного часу для читання чи писання. *«Я вступила на факультет видавничої справи і редагування. Перший семестр був дуже цікавим: усе ж таки я переїхала з Франківська до Львова і жила сама, але врешті виявилось, що мати вільний час – недостатньо, якщо страшенно нецікаво вчитись. Весь другий курс я примушувала себе ходити на пари, аж до того моменту, коли написала заяву про академвідпустку у зв'язку з поїздкою до Польщі на навчання».* У Кракові (а саме там навчалася Софія) вона брала участь у творчих зустрічах, давала інтерв'ю і максимально занурилася у письменницьку діяльність.

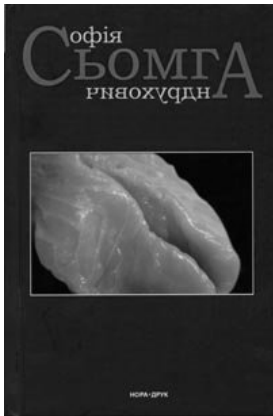
Початок публічної літературної біографії Софії Андрухович пов'язаний з видавництвом «Смолоскип», де у 2002 році вийшла її перша книга – повість **«Літо Мілени»**, за яку вона отримала II літературну премію цього видавництва. Це твір про ідилію: герої – екзотичні квіти, які живуть у дивовижному світі. Літо – символ щасливого і безтурботного існування. Героїв

твору об'єднують родинні та приятельські стосунки, вони живуть у своєму уявному, вигаданому світі й почуваються цілком щасливими. З приходом осені таке життя завершується, переходить на інший рівень існування. Цей лагідний перехід доповнює образ щастя. Своїм твором авторка доводила, що фантазії – це світ, в якому можна жити справжнім життям.

Згодом світ побачили повісті «Старі люди» (2003) та «Жінки їхніх чоловіків» (2005). Про перші книги Софії Андрухович українські письменники та критики відгукнулися схвально. *«Тепер, коли Софія Андрухович є незаперечною постаттю в українській літературі, виникає природне бажання мандрівки ad*

fontes її прози» (Тарас Прохасько). Проза письменниці подібна до живого організму, якому властиві рух та розвиток.

Через два роки вийшов друком роман **«Сьомга»** (2007), який був визнаний другою кращою книгою 2008 р. за версією журналу «Кореспондент». *«„Сьомга” – дуже неоднорідний текст. Це свого роду інтимна автобіографія. Він складається з шести частин, і ці частини дуже відрізняються одна від одної – і настроями, і героями, і способом написання. Навіть головна героїня у кожній частині інша. Так, ніби йдеться про шістьох різних осіб. Звісно, «Сьомга» має смак червоної риби або морепродуктів, збризнутих лимонним соком і приправлених прянощами».* «Сьомга» – це шанс зазирнути за лаштунки чужого життя. Життя, яке воно є, не прикрашене, неприкрите, з усіма незручностями, з потворними, відразливими моментами, з усім тим, що зазвичай ховають від чужих очей. Крім того, це спроба довести, що будь-чье життя, яким би воно не було – цікаве і цінне саме по собі. І що наші помилки цінні настільки ж, наскільки цінні здобутки і звершення. Роман С. Андрухович проілюструвала власними малюнками: їх понад 70. Для української літератури він є дуже сміливим, навіть епатажним, тому викликав чимало бурхливих обговорень та неоднозначну реакцію знаних літературних критиків. Зокрема, відомий літературний критик В. Панченко відгукнувся про нього досить таки негативно, називаючи всі сторінки твору «текстом ні про що!». Він вважав, що роман низьковартісний, неестетичний, що він створений лише для піару письменниці, аби підігріти інтерес читачів, змусити їх зайвий раз заговорити про авторку. Сама ж авторка про свій роман говорила: *«„Сьомга” – це спроба скласти людину з міриадів деталей, зі значних і незначних подій, зі спогадів, з ран, образ, травм. Скласти до купи – а потім розбити вицент, щоб мати змогу складати знову і знову, щоразу додаючи щось нове, повністю або трохи змінюючи».*

Далі було сім років письменницького затишшя: Софія Андрухович встигла вийти заміж за відомого українського поета та

публіциста Андрія Бондаря, стати мамою. Займалася сімейними справами, а поміж тим багато читала та перекладала з англійської і польської. У неї з'явилося хобі – виготовлення натурального мила без шкідливих складників. За цей час вона набралася життєвого та літературного досвіду.

Усі ці чинники дали поштовх до написання нового роману – **«Фелікс Австрія»** (2014), найбільш відомого твору авторки, який перекладено багатьма мовами. В тому ж році він отримав спеціальну відзнаку Форуму видавців у Львові, нагороди «ЛітАкцент року» і «Книга року ВВС», наступного – премію Фонду Лесі та Петра Ковалевих (США), у 2017 р. – літературну премію Вишеградського

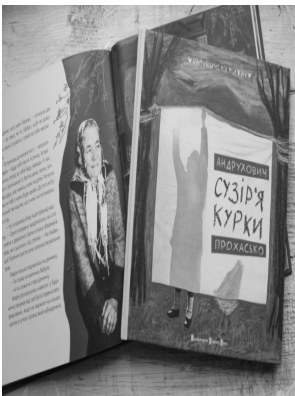
Східного партнерства (VEaPLA). Роман належить до сотні найкращих українських літературних творів за версією Українського осередку Міжнародного ПЕН-клубу, а у 2020 році вийшов у прокат повнометражний фільм «Віддана», знятий за мотивами цієї книги.

«Фелікс Австрія» задумувався як історичний роман. Сюжет розвивається у Станіславові (нинішньому Івано-Франківську) на території Східної Галичини, що входила до складу Австро-Угорщини. Софія старанно штудіювала історію Австро-Угорщини, династії Габсбургів, тогочасну політичну, соціальну і культурну ситуацію на теренах Західної України. Аби створити особливу атмосферу того часу, досліджувала побут, одяг, їжу, звички, архітектуру, технічні новинки. Її цікавило, про що тоді розмовляли, що готували, як розважалися, про що мріяли. Користувалася різноманітними джерелами (монографії, спогади, краєзнавчі нариси, пастирські послання, художні твори, кулінарні книги, а також періодичні видання, зокрема, газета «Kurjer Stanisławowski» за 1900 р.).

Над романом авторка почала працювати на творчу стипендію «Гауде Полонія» у Кракові. Мешкала у той час у гуртожитку під назвою «Фелікс». Саме батько підказав їй назву твору. «Фелікс Австрія» – це частина відомої цитати: «Нехай воюють інші, а ти, щаслива Австріє, укладай шлюби». Спочатку для роману

письменниця придумала назву «Книга речей і життя». Образи, настрій, інтонації були сформовані під впливом Кадзуо Ішігуро, Маргарет Ествуд, Едгара Лоуренса Доктороу, Малкольма Бредбері, Ієна Мак'юена. *«Особливо вражає і відгукується в мені Ішігуро: його точність і вивіреність, позірنا стриманість, крізь яку прориваються почуття, майстерно створений об'ємний світ, у якому не тільки звуки і запахи, але й емоції і психологія героїв, яким неможливо не повірити».* Цей роман можна назвати радше психологічним, ніж історичним. На думку самої авторки, *«...те, що відбувається всередині людини – найцікавіше і найбільш повторюване. Сто років тому людина мріяла приблизно про те ж, про що мріє сьогодні. Обставини інші, почуття – ті самі».*

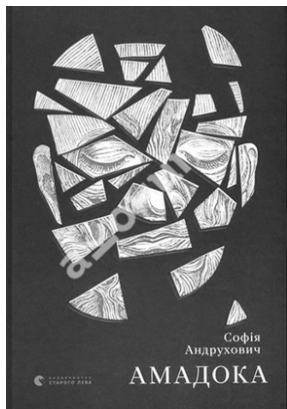
У 2016 р. Софія Андрухович взяла участь в авторському проєкті письменниці Мар'яни Прохасько «Напиши мені книжку», втіленням якого займалося «Видавництво Старого Лева». Суть проєкту полягала в тому, що запрошені автори мали написати тексти, а Мар'яна Прохасько мала їх проілюструвати. Результатом співпраці стала перша дитяча книжка «Сузір'я Курки».

«Це був мій перший досвід писання для дітей. Коли я на цьому зосереджувалася, у мене нічого не виходило. І я зрозуміла, що аби написати цю книжку, я просто повинна писати і не думати – для дітей це чи не для дітей. У мене не було такого підходу, приготованого заздалегідь, пов'язаного з усіма тонкощами дитячої психології... Це було дуже інтуїтивно. Мені здається, в результаті вийшло те, чого я сподівалася і чого хотіла досягнути», – писала Софія Андрухович. У 2017 р. книга «Сузір'я Курки» Софії Андрухович і Мар'яни Прохасько увійшла до престижного каталогу книжкових рекомендацій у галузі міжнародної дитячої та юнацької літератури «Білі круки» («White Ravens»).

На той момент Софія Андрухович вже працювала над новою книгою. *«Це страшенно цікавий і складний проєкт для мене, який буде потребувати значного часу і значних зусиль. І я поки що погано*

уявляю, як це буду робити, тому що знову придумала щось нове для себе. Але я захоплена і зараз входжу з затоки в відкрите море помалу». І ось в 2020 році вийшов найбільший твір Софії – «Амадока», який вона писала шість років і за який отримала нагороду «ЛітАкцент року» у номінації «Проза» і «Книжка року-2020» у номінації «Красне письменство».

У книзі «Амадока» Софія Андрухович через головного героя, хлопця, який прокидається у лікарні, повністю покалічений, не здатний згадати жодної хвилини свого життя, розповідає історію нашої країни. «Амадока» – це фундаментальний роман, що містить кілька великих історичних пластів і часових періодів з історії України та довгих подорожей в просторі й часі. Роман налічує 832 сторінки тексту і важить один кілограм. Тут вам і Київ, і Бучач, і Берлін, і Москва, і урочище Сандармох. Часовий вимір подій: XVIII століття і до сьогодні.

Озеро Амадока – міфічна водойма із середньовічних мап і текстів Геродота. Воно розташовувалося десь між Волинню й Поділлям, але потім безслідно зникло. Таким озером в цьому романі постає Україна – перекроєна сотні разів ножем історії. Куди з неї зникло вавилонське змішання євреїв, поляків, українців, які існували собі в Австро-Угорській імперії? Де ділося це ідеальне співіснування, за яким, як за затонулою Атлантидою, так тужить половина сучасної української літератури? А де ділася ціла генерація Розстріляного відродження? Повноводне озеро української культури зі своїми геніями. Воно і справді було саме таким до репресій і розстрілів? На всі ці запитання Софія Андрухович спробувала відповісти у формі художнього тексту, а не наукової праці чи історичного роману. Тут йдеться насамперед про людську пам'ять, про зв'язок спогадів і характеру, здатність людини вибудовувати життя залежно від спогадів або їхньої відсутності. Одна з головних метафор «Амадоки»: коли людина повертає собі спогади і власну пам'ять, вона повертає собі себе.

Попри літературну діяльність, Софія Андрухович активно долучалася до різних мистецьких проєктів. У 2009 році стала учасницею фотопроєкту під назвою Б.О.М.Ж. (Без Ознак Мистецького Життя) іванофранківського митця Ростислава Шпука для журналу «Просто неба». Проєкт мав на меті привернути увагу громадськості до проблеми безпритульності через зображення відомих письменників в ролі безпритульних людей. Окрім Софії Андрухович, у проєкті взяли участь Ю. Андрухович, А. Бондар, Ю. Іздрик, Т. Малярчук, Т. Прохасько та інші.

У 2016 р. Софія разом із ще двома українськими авторами – Євгенією Сенік та Андрієм Любкою – взяла участь у «Літній резиденції у Бучачі», що було частиною масштабного проєкту «Агнон: 50 кроків, щоб зрозуміти». Кожен з письменників тиждень мешкав у Бучачі і мав можливість ознайомитися з містом, його історією та мешканцями.

У 2020 р. вона вдруге взяла участь у проєкті «Місяць авторських читань», в основі якого лежала ідея Центральної Європи. Проєкт реалізовувався у форматі мандрівки містами Центрально-Східної Європи (Брно, Прага, Львів та ін.). Під час цієї подорожі були цікаві зустрічі з письменниками, літературознавцями з європейських країн.

У вересні того ж року Софія Андрухович стала учасницею шостої німецько-української зустрічі письменників «Міст з паперу», що відбувалася одночасно в Івано-Франківську і Берліні. Проєкт з'явився після подій 2014 р. Це віртуальний захід, що складався з двох частин – півколо у Івано-Франківську та півколо у Берліні формували одночасно коло «Міст з паперу». Мета проєкту – зацікавити українського читача німецькою літературою і навпаки. Участь брали автори, які мали переклади з німецької або планували їх. Це, зокрема, Юрій Андрухович, Тарас Прохасько. У рамках зустрічі обговорювалися також нюанси сценічної постановки роману «Фелікс Австрія». У тому ж році С. Андрухович стала учасницею фестивалю «Meridian Czernowitz». А в квітні 2022 р. на Книжковому ярмарку у Парижі відбулась творча зустріч з письменницею в Культурному центрі Посольства України у Франції.

Софія Андрухович не полишає і перекладацьку діяльність. Перекладає українською твори Мануели Гретковської, Клайва Стейплза Льюїса, Нобелівського лауреата Кадзуо Ішігуро, Тоні Джадда, а також Дженіфера Ігена, Ніка Дейвіса, Грегора Далласа та Пітера Тейлора. Разом з Віктором Морозовим переклала книгу Джоан Роулінг «Гаррі Поттер і келих вогню».

Творчість письменниці дуже багатогранна та неоднорідна. Вона пише водночас просто і складно, прозоро й метафорично, чисто й не прояснено. Історії в її виконанні позначені «складною простотою», у якій чимало штрихів, нюансів, деталей, тонів і відтінків. Як і в інтерпретації свідомості, ментальності й життя сучасної молодої жінки, що абсолютно в усіх текстах нової книжки проходить або разом з чоловіками, або поруч з ними. Навіть коли Софія Андрухович пише на складні теми (а робить вона це часто), її тексти читаються напрочуд легко – письменниця зізнається, що свідомо над цим працює. Особливості свого стилю сама Софія Андрухович описує словом «лжепсихотерапія». Це гра на межі відвертості та вигадки. Це щось вже відверте, але ще не ексгібіціонізм.

Після повномасштабного вторгнення Росії в Україну Софія Андрухович на декілька тижнів втратила здатність щось писати і передавати те, що відчують українці, словами, бо таких слів просто не існувало. Але врешті вона дійшла висновку, що під час війни надзвичайно важливо за допомогою текстів допомагати переживати труднощі сьогодення. Письменниця видала низку есеїв про війну і про те, як війна віддзеркалюється в людях. *«Я вірю, що література й мистецтво допомагають людям із різними досвідами зустрітися й пережити долю когось іншого бодай на мить».*

Проза Софії Андрухович змушує читача поміркувати над своїм життям, звернути увагу на незначне замість того, щоб зосереджуватися на «глобальних» (на наш погляд) проблемах, навчає смакувати кожну мить так, ніби вона є останньою.

Кілька рядків з життєпису

1982 р. – народилася в Івано-Франківську

2000 р. – закінчила природничий ліцей у рідному місті

2002-2005 рр. – вийшли друком перші книги: «Літо Мілени» (2002), «Старі люди» (2003), «Жінки їхніх чоловіків» (2005); стала співредакторкою журналу «Четвер» (2003-2005)

2007-2013 рр. – вийшов роман «Сьомга» (2007). Вийшла заміж за письменника Андрія Бондаря, народила доньку Варвару

2014-2018 рр. – видала найбільш відомий свій роман «Фелікс Австрія» (2014), який був перекладений багатьма мовами. За цей твір отримала спеціальну відзнаку Форуму видавців у Львові, нагороду «ЛітАкцент року» і нагороду «Книга року ВВС» (2014); стала лауреаткою літературної премії імені Джозефа Конрада-Коженьовського (2015); у тому ж році отримала літературну премію Фонду Лесі та Петра Ковалевих; у 2017 р. – літературну премію Вишеградського Східного партнерства (VEaPLA), у співавторстві з Мар'яною Прохасько видала книгу для дітей «Сузір'я Курки», яка увійшла до престижного каталогу книжкових рекомендацій у галузі міжнародної дитячої та юнацької літератури «Білі круки» («White Ravens»)

2020-2021 рр. – був надрукований роман «Амадока» (2020), за який письменниця отримала нагороду «ЛітАкцент року» у номінації «Проза» і «Книжка року – 2020» у номінації «Красне письменство». У 2020 р. компанія «Film. ua» зняла фільм «Віддана» за мотивами роману «Фелікс Австрія». С. Андрухович стала переможницею премії «Woman in Arts-2021» у номінації «Жінка в літературі», яка вручається за вагомі внески у культуру і мистецтво

Уподобання Софії Андрухович

– Улюблені письменники:

– Кадзуо Ішігуро, Малкольм Бредбері, Маргарет Етвуд, Людмила Петрушевська, Джон Фаулз, Едуард Лимонов, Генрі Міллер, Чарльз Буковські.

– Книги, які свого часу найбільше вплинули на формування її світогляду:

– «Гаргантюа і Пантагрюель» Франсуа Рабле (посилили відчуття гротеску), «Птахи» Дафни дю Мор'є (додали драматичного сприйняття), оповідання Карела Чапека (допомогли з іронією і відтінили меланхолійність).

– Видатний українець та українка, яких повинен знати кожен:

– Володимир Івасюк, Емма Андіївська.

– Улюблений фільм, мультфільм?

– «Фучжоу» Михайла Іллєнка.

– Українська музика – це:

– Дана Винницька.

– Найсмачніша українська страва?

– Борщ, бануш, голубці.

– Свято, яке ніколи не пропускає, навіть за кордоном, яким невід'ємним ритуалом його супроводжує?

– Найбільш особливі та важливі свята, звісно, – це Різдво і Великдень. Я страшенно люблю великодні «цвіклі» – третій буряк з хроном. Цвіклі мусять бути дуже гострі. Їх смачно їсти разом із солодкою паскою.

– Україна для неї – це:

– Країна, досконала для того, щоб учитись любити.

– Найрідніше місце в Україні:

– Івано-Франківськ, місто, де я народилась: маленьке і затишне, зручне і комфортне, неспішне й розслаблене, розташоване у передгір'ї Карпат, місто з багатою історією, яку цікаво зчитувати з його вулиць, будинків, двориків – і людей.

– Українські слова, які, на її думку, варто вивчити кожному іноземцеві?

– Люблю, дякую, дівчинонька, слухай.

Цитати з творів Софії Андрухович

Кожен отримує те, що хоче. Кожен має таку любов, якої прагне.

«Фелікс Австрія»

Молитви – це пара від сліз, яка піднімається до неба.

«Фелікс Австрія»

Любов – це єдиний вияв магії в нашому світі, схожому на холодний годинниковий механізм.

«Фелікс Австрія»

Це життя таке крихке.

«Фелікс Австрія»

Щоб розвіяти ілюзію, достатньо просто бути уважним. І визнавати чесно: ти бачиш саме те, що бачиш.

«Фелікс Австрія»

Стефо, коли дерева сплітаються стовбурами, вони не дають одне одному рости

«Фелікс Австрія»

Завжди краще бачити те, що хочеться бачити.

«Сьомга»

У великій мудрості багато печалі, і хто примножує пізнання, примножує скорботу.

«Амадока»

Іноді найбільше, що можна зробити для когось важливого – це більше ніколи його не бачити.

«Амадока»

Бо почуття не схожі на чисті барви: вони завжди сплави.

«Амадока»

Цитати з інтерв'ю письменниці

«Будь-який текст – це подорож. І я вважаю, що ця подорож не мусить бути гладкою і рівною. Мене як читача приваблюють виклики. Я люблю переборювати саму себе, власні очікування, розхитувати свої способи плину думок».

«Добра література – це магія, яку не можна пояснити».

«Коли мене захоплює ідея, коли вона починає розвиватись і рости, я поглинута нею, і мені просто не залишається ресурсу для таких далекоглядних фантазій, як фантазія про сприйняття мого тексту читачем. Це надходить зазвичай пізніше: наприклад, тоді, коли роман уже написано і залишається тільки його відпустити».

«Писання не має сенсу без зворотного зв'язку, без обміну з читачами, з іншими письменниками, зі світом».

«Моє письменство – сліпа випадковість».

«Писання – одна з моїх життєвих справ».

«...те, що відбувається всередині людини – найцікавіше і найбільш повторюване».

«Внутрішній світ людини – ось те, що зачіпає мене більш за все».

«Для мене читання завжди було і є джерелом розвитку моїх думок і ідей. Це те, що чи не найбільше мене підштовхує і надихає».

«Ми зараз в ядрі смерті, в її основі. І тому ми знаємо зараз найкраще, що таке життя».

«Людська ідентичність – це не лише набір позитивних якостей».

«Сенс творчості в тому, що її неможливо контролювати. Ти можеш лише докладати зусиль до більшої усвідомленості, ти мусиш конструювати і будувати, мусиш дбати про те, щоб усе функціонувало, але водночас головний непояснений фокус творчості відбувається саме там, де ти здаєшся, відпускаєш себе і довіряєш».

МЕТОДИЧНИЙ ШТРИХ

Книжкова виставка

«Я ніколи не напишу досконалої книжки. Але я писатиму»

I. Її письменство – сліпа випадковість.

Біографія Софії Андрухович.

Читання завжди було для мене
однією з найгостріших та найбільших насолод.

С. Андрухович

II. Писання – одна з її життєвих справ.

Літературний шлях письменниці.

Література – найлагідніший спосіб
торкатися болісних тем.

С. Андрухович

III. «Завдання, яке стоїть перед перекладачем, значно важче ніж те, що стоїть перед автором оригіналу».

Софія Андрухович – перекладачка.

Читання книг робить людей добрішими,
розумнішими, реалістичнішими.
Залежить від того, хто саме і які саме книжки читає.

С. Андрухович

РЕКОМЕНДАЦІЙНИЙ СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

Творчий доробок Софії Андрухович

ПРОЗОВІ ТВОРИ

Амадока [Текст] : роман / С. Андрухович. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2020. – 832 с.

Жінки їхніх чоловіків [Текст] : збірка оповідань / С. Андрухович. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2005. – 27 с.

Літо Мілени [Текст] : повість / С. Андрухович. – Київ: Смолоскип, 2002. – 104 с.

Старі люди [Текст] : повість / С. Андрухович. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2003. – 92 с.

Сьомга [Текст] : роман / С. Андрухович. – Київ: Нора-друк, 2007. – 352 с.

Сузір'я Курки [Текст] / С. Андрухович; худож. М. Прохасько. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2016. – 48 с.: іл. – (Ілюстровані історії і казки).

Фелікс Австрія [Текст] : роман / С. Андрухович. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2014. – 288 с.

Фелікс Австрія [Текст] : роман / С. Андрухович. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2015. – 288 с.

Фелікс Австрія [Текст] : роман / С. Андрухович. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2016. – 288 с.

Гретковська М. Європейка [Текст] / Мануела Гретковська; пер. із пол. Софія Андрухович. – Київ: Нора-Друк, 2006. – 320 с.

Даллас Г. Примарний мир [Текст] / Грегор Даллас; пер. з англ. Софія Андрухович. – Київ: Темпора, 2012. – 770 с.

Дейвіс Н. Новини пласкої землі [Текст] / Нік Дейвіс; пер. з англ. Софія Андрухович. – Київ: Темпора, 2011. – 548 с.

Джадт Т. Коли змінюються факти [Текст] : есеї, 1995-2010 / Тоні Джадт; пер. з англ. Софія Андрухович. – Львів: Човен, 2021. – 448 с.

Імен Д. Візит загону горлорізів [Текст] / Дженіфер Імен; пер. з англ. Софія Андрухович. – Київ: Темпора, 2014. – 368 с.

Ішігуро К. Не відпускай мене [Текст] / Кадзуо Ішігуро, пер. з англ. Софія Андрухович. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2016. – 336 с.

Льюїс К. С. Хроніки Нарнії. Подорож Досвітнього мандрівника [Текст] / Клайв Стейплз Льюїс; пер. з англ. Софія Андрухович. – Дніпропетровськ: Проспект, 2008. – 240 с.

Льюїс К. С. Хроніки Нарнії. Принц Каспіян [Текст] / Клайв Стейплз Льюїс; пер. з англ. Софія Андрухович. – Дніпропетровськ: Проспект, 2008. – 240 с.

Ренд А. Атлант розправив плечі [Текст]. У 3 ч. Ч. II / Айн Ренд; пер. з англ. Софія Андрухович. – Київ: Наш формат, 2015. – 472 с.

Ренд А. Атлант розправив плечі [Текст]. У 3 ч. Ч. III / Айн Ренд; пер. з англ. Софія Андрухович. – Київ: Наш формат, 2015. – 480 с.

Роулінг Д. Гаррі Поттер і келих вогню [Текст] / Джоан Роулінг; пер. з англ.: Софія Андрухович, Віктор Морозов. – Київ: А-ба-ба-га-ла-ма-га, 2019. – 653 с.

Тейлор П. Розмови з терористами [Текст] / Пітер Тейлор; пер. з англ.: Софія Андрухович, Галина Карпа. – Київ: Темпора, 2014. – 512 с.

Софія Андрухович: «Тільки з цим прізвищем я почуваюся справді природно!» [Текст] : інтерв'ю / вела Дарина Горова // Україна молода. – 2005. – 22 лют. – С. 11.

* * *

«Амадока» Софії Андрухович: занурення у бездонне озеро амнезії [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Марія Бліндюк. – Режим доступу: <https://chytomo.com>

Софія Андрухович: «Бучач – свідчення того, що історія не забувається» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Тетяна Іваніцька. – Режим доступу: <https://litcentr.in.ua>

Софія Андрухович: «Добра література – це магія, яку не можна пояснити» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вів Андрій Любка. – Режим доступу: <https://ukrzurnal.eu>

Софія Андрухович: «До останнього речення писання – завжди невизначеність» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Ольга Скороход. – Режим доступу: <https://craftmagazine.net>

Софія Андрухович: «Коли людина повертає собі спогади, вона повертає собі себе» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Анастасія Платонова. – Режим доступу: <https://lb.ua>

Софія Андрухович: «Література – це нескінченна спроба якомога точніше сформулювати запитання» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Юстина Добуш. – Режим доступу: <https://blog.yakaboo.ua>

Софія Андрухович: «Література як запит життя» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Юліана Лесняк. – Режим доступу: <https://zbruc.eu>

Софія Андрухович: «Моє письменництво – сліпа випадковість» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Оксана Керик. – Режим доступу: <https://zaxid.net>

Софія Андрухович: «Моя нова книга має смак червоної риби, збризнутої лимонним соком і приправленої прянощами» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела ред. сайту «Весь Кіровоград». – Режим доступу: <https://artvertep.com>

Софія Андрухович: «Назву книжки «Фелікс Австрія» мені «підказав» батько» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Наталя Корнієнко. – Режим доступу: <https://archive.chytomo.com>

Софія Андрухович: «Про художні тексти поки не йдеться, а все, що стосується війни – ще занадто рано» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Єлизавета Цареградська. – Режим доступу: <https://m.youtube.com>

Софія Андрухович: «Слід просто розплющити очі...» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вів Сергій Васильєв. – Режим доступу: <https://web.archive.org>

Софія Андрухович: «„Сьомга” – уявний сеанс психотерапії. І стриптиз. І харакірі...» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вела Наталя Дудко. – Режим доступу: <https://web.archive.org>

Софія Андрухович: «Я ніколи не напишу досконалої книжки. Але я писатиму» [Електронний ресурс] : розмова з авторкою / вів Insider. – Режим доступу: <https://blog.yakaboo.ua>

«Фелікс Австрія»: жити разом з героями [Електронний ресурс] : розмова з Софією Андрухович / вела Оленка Кравчук. – Режим доступу: <https://starylev.com.ua>

Література про творчість письменниці

Антоненко А. Міфи про ідилічне життя. Роман Софії Андрухович «Фелікс Австрія» – номінант Премії Жана Моне [Текст] / Аліса Антоненко // День. – 2018. – 21 берез. – С. 7.

Голобородько Я. Жінки не без чоловіків (проза Софії Андрухович) [Текст] / Ярослав Голобородько // Слово і час. – 2007. – № 4. – С. 63-66.

Кокора А.-Л. Немає нічого відокремленого. Зв'язків значно більше, ніж може досягнути людський мозок [Текст] : [про роман «Амадока» Софії Андрухович] / Анна-Лілія Кокора // Країна. – 2020. – № 10. – С. 16,17.

Крупка М. «Я» та «інший»: простір інтимності в романі Софії Андрухович «Сьомга» [Текст] / Мирослава Крупка // Слово і час. – 2008. – № 8. – С. 40-47.